

50- Truyện Chàng Diêm-Ba-La Giống Nga Quỷ

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong giảng đường Trùng các, bên bờ sông Di-hầu, thành Tỳ-xá-ly.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả tên là Già-la. Ông kén chọn người xứng đáng phù hợp để cưới làm vợ và thường tấu trối âm nhạc để mua vui cho nàng.

Sau đó, người vợ mang thai, tự nhiên có mùi hôi thối, không ai có thể tới gần. Trưởng giả hỏi vợ:

–Trước kia nàng không có như vậy, tại sao nay lại có mùi hôi thối như thế?

Vợ đáp:

–Đó là do hành nghiệp của đứa con trong bụng em gây ra khiến cho như thế.

Mang thai đủ mười tháng, người vợ sinh được một bé trai, chỉ có da bọc xương, ốm yếu gầy gò, không ai muốn nhìn, lại khi sinh ra mình mẩy dính đầy phần uế. Đứa trẻ dần dần khôn lớn, nhưng không muốn ở nhà mà chỉ thích đi tìm đồ phần uế, không chịu dứt bỏ.

Cha mẹ và bà con thấy nó như vậy không muốn thấy mặt; bèn đuổi nó đi thật xa để khỏi gần gũi. Người con ra đi, tìm phần uế làm thức ăn. Dân chúng thấy vậy, bèn đặt tên là quỷ Diêm-ba-la.

Bấy giờ, trong nước có bọn ngoại đạo, tình cờ đi đường gặp Diêm-ba-la, họ khen tốt lắm. Diêm-ba-la nghe khen, mừng vui khôn xiết, bèn nói với các ngoại đạo:

–Xin các vị hãy rủ lòng thương cho tôi được nhập đạo.

Khi ấy, các ngoại đạo liền cho Diêm-ba-la xuất gia. Họ bảo Diêm-ba-la phải khỏa thân, bôi tro vào mình, tu theo tịnh hạnh.

Diêm-ba-la tuy là ở trong đạo, nhưng lại ưa thích những nơi có phần uế dơ bẩn. Các ngoại đạo thấy vậy đều quở trách, có khi họ dùng roi đánh đập và nói rằng:

–Ông là người, tại sao lại ưa thích chỗ bất tịnh như vậy.

Diêm-ba-la thường bị các ngoại đạo trách mắng hoặc đánh đập bèn bỏ ra đi, đến sống một mình thỏa thích tại hố nước bên bờ sông.

Lúc ấy tại bờ sông, lại có năm trăm nga quỷ đang sống ở đó, thấy Diêm-ba-la đến với thân hình rất hôi thối, nên chúng chỉ ở bên trong, chẳng dám gần gũi, nhưng Diêm-ba-la thường tự khen ngợi mình với các quỷ:

–Tôi ở tại nhân gian thường bị quở trách, đánh đập rất khổ sở. Nay ở đây, tôi không còn bị mắng nhiếc đánh đập, thật là sung sướng. Nhưng các nga quỷ thấy Diêm-ba-la hôi thối dơ bẩn, nên họ đều bỏ đi. Lúc ấy Diêm-ba-la nói với các nga quỷ:

–Thân hôi thối của tôi nhờ các anh mà sống được vài ngày, nay các anh lại bỏ tôi mà đi, từ nay về sau tôi biết sống sao đây?

Diêm-ba-la nói xong, trong lòng rất khổ não, buồn rầu đến nỗi ngã quy xuống đất.

Bấy giờ Đức Thế Tôn sáu thời trong một ngày đêm thường quán sát chúng sinh, xem chúng sinh nào độ được, Ngài liền đến hóa độ. Phật thấy Diêm-ba-la mất hết bạn bè, ưu sầu khổ não, Ngài liền đến chỗ hố nước nói pháp, khiến Diêm-ba-la vui mừng.

Diêm-ba-la thấy Phật Thế Tôn các căn vắng lặng, ánh sáng quang minh chiếu soi như trăm ngàn mặt trời trang nghiêm thân Ngài nên rất vui mừng và gieo năm vốc sát đất, bạch:

–Bạch Đức Thế Tôn, trong thế gian này, những người thấp hèn như con có được xuất gia hay không?

Đức Phật đáp:

–Trong giáo pháp của Ta, không có người cao quý hay thấp hèn nào mà không được xuất gia.

Diêm-ba-la nghe Phật dạy, bèn bạch:

–Cúi xin Thế Tôn từ bi thương xót cho con được xuất gia.

Khi ấy Thế Tôn liền giơ cánh tay phải màu vàng ròng và gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Diêm-ba-la, râu tóc tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, liền thành Sa-môn, oai nghi đĩnh đạc giống như một vị Tỳ-kheo đã có mười hai tuổi hạ không khác.

Sau khi nhờ ân Phật được xuất gia, Diêm-ba-la liền ở trước Đức Phật nói kệ:

*Nay được nhờ ân Phật
Vừa ý, như sở nguyện
Trừ bỏ thân hôi thối
Được thành vị Sa-môn.*

Đức Phật bảo Diêm-ba-la:

–Giờ đây, trong giáo pháp của Ta, thầy đã được xuất gia, vậy hãy siêng năng tu tập, giữ gìn tâm ý.

Không bao lâu, Diêm-ba-la chứng đắc quả A-la-hán, đầy đủ ba minh, sáu phép thần thông và tám pháp giải thoát, được các trời người kính ngưỡng.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Đức Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Diêm-ba-la này đời trước đã gây ra nghiệp ác gì, mà nay phải chịu tội báo như vậy, lại do nhân duyên gì được gặp Đức Phật Thế Tôn và rồi đắc quả A-la-hán.

Lúc ấy Đức Thế Tôn nói kệ cho các Tỳ-kheo nghe rằng:

*Trước gieo nghiệp thiện, ác
Trăm kiếp cũng không mất
Vì nhân duyên tội nghiệp
Nay chịu quả báo này.*

Các Tỳ-kheo nghe Phật nói kệ xong, lại bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, chẳng hay việc ở quá khứ như thế nào? Cúi mong Đức Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích. Trong hiền kiếp này, lúc ấy con người sống lâu bốn vạn tuổi. Tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời, hiệu là Ca-la-ca-tôn-đà. Ngài cùng các Tỳ-kheo đi giáo hóa chúng sinh, đến nước Bảo điện, nhà vua nghe tin Phật đến, trong lòng rất vui mừng, liền cùng các quan ra khỏi thành đón rước, vua quan cùng đảnh lễ dưới chân Phật rồi quỳ thẳng chấp tay, thỉnh Phật:

–Cúi mong Đức Thế Tôn từ bi thương xót nhận bốn thứ cúng dường của con trong ba tháng.

Đức Phật liền chấp nhận. Sau khi biết Đức Phật đã chấp nhận, vua liền vì Đức Phật và Tỳ-kheo Tăng cho xây dựng phòng ốc, rồi thỉnh một Tỳ-kheo làm trụ trì để trông coi việc Tăng.

Một hôm, vị trụ trì có việc đi vắng. Lúc ấy có một vị Tỳ-kheo La-hán vào chùa, oai nghi khoan thai rất đáng chiêm ngưỡng. Các thí chủ của vị trụ trì bèn mời Tỳ-kheo

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ấy vào nhà tắm để tắm rửa. Sau đó, Tỳ-kheo lại xoa dầu thơm lên người.

Khi vị trụ trì trở về, thấy vị Tỳ-kheo này xoa dầu thơm lên mình, liền sinh lòng ganh ghét, rồi dùng lời lẽ độc ác mắng nhiếc Tỳ-kheo:

–Ông là người xuất gia, sao lại làm như vậy? Chẳng khác nào bôi phấn người lên mình.

Vị La-hán nghe vị trụ trì nói vậy, sinh tâm thương xót. Vị La-hán bồng vọt lên không trung, hiện ra mười tám thứ thần biến. Lúc ấy vị trụ trì thấy sự thần biến, rất sinh tâm hổ thẹn và hướng về vị La-hán để sám hối tội lỗi. Do nghiệp duyên ấy nên trong năm trăm đời khi sinh ra, thân Diêm-ba-la thường hôi thối, không ai dám đến gần.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vị trụ trì đã dùng lời lẽ ác độc mắng nhiếc vị La-hán lúc bấy giờ nay chính là Tỳ-kheo Diêm-ba-la vậy. Nhưng nhờ lúc ấy đã từng xuất gia và hướng về La-hán sám hối tội lỗi, cho nên nay gặp Ta, được xuất gia và đắc đạo.

Khi Đức Phật nói truyện nhân duyên của Diêm-ba-la, các Tỳ-kheo đều giữ gìn ba nghiệp thân, miệng, ý; dứt bỏ tâm ganh ghét, nhằm chán sinh tử; có vị chứng đắc quả Tu-đà-hoàn, có vị chứng đắc Tư-đà-hàm, có vị chứng đắc quả A-na-hàm, có vị chứng đắc quả A-la-hán, có vị phát tâm Bích-chi-phật, có vị phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

